

สาระ: ลูก ๆ ที่แสนหวาน เวลานี้ลูกต้องกลับมาสาโทประธานและกลับบ้าน ดังนั้นฝึกฝนที่จะคิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและจดจำพออย่างสม่ำเสมอ ใส่ใจกับความก้าวหน้าของลูกเสมอ

คำถาม: อะไรคือสิ่งซึ่งบอกว่าลูกนั้นกำลังก้าวหน้าหรือถอยหลังในแต่ละวันที่ผ่านไปในการศึกษาของลูก?

คำตอบ: หากลูกกำลังสร้างความก้าวหน้าในการศึกษาของลูก ลูกจะมีประสบการณ์ของความเบาสบาย จะคงอยู่ในสติปัญญาของลูกว่านั่นคือร่างที่สกรปรก และเวลานี้ลูกต้องละร่างนั้น, เวลานี้ลูกต้องกลับบ้าน ลูกจะเฝ้าแต่สร้างสมคุณธรรมที่สูงส่ง หากลูกกำลังถอยหลัง, ร่องรอยที่เป็นเช่นปีศาจจะปรากฏออกมาในกิจกรรมของลูก จะไม่มีการจดจำระลึกถึงพอขณะที่กำลังเดินเหินและเคลื่อนไหวไปมา ดวงวิญญาณเช่นนั้นจะไม่สามารถกลายเป็นดอกไม้หรือให้ความสุขแก่ทุกคนได้ ในภายหลัง ลูก ๆ เช่นนั้นจะได้สัมผัสและจะมีประสบการณ์ของการลงโทษอย่างมากเช่นกัน

โอม ชานติ ขอให้ความคิดคงอยู่ในสติปัญญาของลูกว่าลูกเคยสาโทประธานเมื่อลูกได้ลงมาที่นี่ พอทางจิตอธิบายแก่ลูก ๆ ทางจิต: ในบรรดาลูก ๆ ทั้งหมดที่กำลังนั่งที่นี่ บ้างนั้นก็มีสำนึกที่เป็นร่าง และผู้นั้นก็มีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ บ้างก็จะเฝ้าแต่กลับมา มีสำนึกที่เป็นร่างใน 1 วินาที และสำนึกเป็นดวงวิญญาณในวินาทีถัดไป ไม่มีลูกคนใดสามารถพูดว่าลูกนั่งที่นี่ในสำนึกเป็นดวงวิญญาณตลอดเวลา ไม่เลย พออธิบาย: ลูกนั้นจะมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณในบางเวลา และสำนึกที่เป็นร่างในเวลานอื่น ลูก ๆ รู้ว่าลูกจะละร่างของลูกและกลับไปบ้านของลูก ลูกต้องกลับบ้านด้วยความสุขอย่างมาก ตลอดทั้งวันความคิดเดียวเท่านั้นที่ลูกควรจะมีก็คือ: ฉันต้องการไปสู่ดินแดนแห่งความสงบเพราะพอได้แสดงหนทางแก่ฉันแล้ว คนอื่นจะไม่นั่งด้วยความคิดนี้ จะไม่มีใครอื่นได้รับคำสอนเหล่านี้ พวกเขานั้นจะไม่เคยแม้กระทั่งมีความคิดนั้น พวกเราเข้าใจว่านี่คือดินแดนของความทุกข์ เวลานี้พอได้แสดงให้ลูกเห็นถึงวิธีที่จะไปสู่ดินแดนแห่งความสุข ยิ่งลูกจดจำพอมากเพียงไร ลูกจะกลับมาสมบูรณ์พร้อมมากเท่านั้นตามกำลังความสามารถของลูกและจะไปสู่ดินแดนแห่งความสงบ สิ่งนี้เรียกว่าการหลุดพ้นที่ทำให้ผู้คนนั้นได้มีกุรุ แต่ผู้คนไม่รู้เลยว่า การหลุดพ้นหรือการหลุดพ้นในชีวิตนั้นคืออะไร เพราะนี่คือบางสิ่งใหม่ เพียงลูก ๆ เท่านั้นที่เข้าใจว่าเวลานี้ลูกต้องกลับบ้าน พอพูดว่า: จงกลับมาบริสุทธิ์ด้วยการจาริกแสวงบุญแห่งการจดจำระลึกถึง เมื่อลูกไปสู่โลกที่สูงส่งเป็นครั้งแรก ลูกนั้นก็สาโทประธาน ดวงวิญญาณนั้นสาโทประธาน เป็นภายหลังที่ได้มีการสร้างสายใยกับผู้อื่น เมื่อลูกเข้ามาในครม, ลูกก็ก่อความสัมพันธ์ ลูกรู้ว่าเวลานี้คือชาติเกิดสุดท้ายของลูก และลูกต้องกลับบ้าน พวกเราไม่สามารถไปบ้านโดยที่ไม่กลับมาบริสุทธิ์ได้ ลูกควรจะพูดกับตนเองอยู่ภายใน: คำสั่งของพอก็คือ: ขณะที่เดินเหินและเคลื่อนไหวไปมา ขอให้มีความคิดนี้อยู่ในสติปัญญาของลูก: พวกเราได้มาอย่างสาโทประธานและเวลานี้พวกเราต้องกลับมาสาโทประธานและกลับบ้าน พวกเราต้องกลับมาสาโทประธานด้วยการมีการจดจำระลึกถึงพอ เพียงพอเท่านั้นคือผู้ชำระให้บริสุทธิ์ ท่านแสดงวิธีการที่พวกเราจะสามารถกลับมาบริสุทธิ์ให้แก่พวกเราลูก ๆ มีเพียงพอเท่านั้นที่รู้ถึงตอนเริ่ม ตอนกลางและตอนจบของทั้งโลก ไม่มีผู้มีอำนาจอื่นใด พอผู้เดียวเท่านั้นคือเมล็ดของต้นไม้โลกมนุษย์ พอได้อธิบายแก่ลูกด้วยเช่นกันว่าบคิตได้คงอยู่มายาวนานเพียงไร มีหนทางของความรู้สำหรับช่วงเวลานี้ และหนทางของบคิตสำหรับช่วงเวลานี้ ความรู้ทั้งหมดนี้ควรที่จะไหลรินเข้าสู่สติปัญญาของลูก เช่นที่ดวงวิญญาณของพอมมีความรู้รู้ภายใน ดังนั้นลูก ๆ ดวงวิญญาณก็มีความรู้ภายในลูกเช่นกัน ลูกรับฟังและถ่ายทอดความรู้ด้วยร่างกาย ดวงวิญญาณไม่สามารถพูดโดยที่ไม่มีร่าง ไม่มีเรื่องของแรงบันดาลใจหรือ “เสียงจากอากาศธาตุ” ในสิ่งนี้ เพราะเหล่านี้คือคำพูดของพระเจ้า, อย่างแน่นอนที่ต้องอาศัยปากและพาหนะ ลูกไม่จำเป็นต้องมีรถม้าหรือลา ก่อนหน้านั้นลูกเคยคิดด้วยว่ายุคเหล็กนั้นจะคงอยู่ต่อไปอีก 4 หมื่น ปี ลูกเคยหลับใหลในการหลับใหลของความไม่รู้ ในเวลานี้บาบาได้ปลุกลูกให้ตื่นขึ้น ลูกเคยไม่รู้ด้วย เวลานี้ลูกได้รับความรู้แล้ว บคิตนั้นก็เรียกว่าความไม่รู้ ในเวลานี้ลูก ๆ ควรที่จะคิดว่าจะสร้างความก้าวหน้าและประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่สูงได้อย่างไร ลูกต้องการไปสู่บ้านของลูก และแล้วก็ประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่สูงในอาณาจักรใหม่ มีการจาริกแสวงบุญแห่งการจดจำระลึกถึงสำหรับสิ่งนั้น อย่างแน่นอนที่ลูกต้องคิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ ดวงวิญญาณสูงสุดคือพอของพวกเราดวงวิญญาณทั้งหมด สิ่งนี้เรียบง่ายอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตามผู้คนไม่เข้าใจแม้กระทั่งมากเพียงนี้ ลูกสามารถอธิบายว่านี่คืออาณาจักรของราวัน และเหตุนี้เองสติปัญญาของพวกเขาก็ได้ยุ่งอย่างคดโกง ผู้คนคิดว่าผู้ที่ไม่ได้ข้องแวะในกิเลสนั้นบริสุทธิ์ ยกตัวอย่างเกี่ยวกับชันยาสซี พอก็คือพูดว่า: พวกเขาได้อยู่อย่างบริสุทธิ์เป็นเวลาชั่วคราว, แต่โลกก็ยังคงไม่บริสุทธิ์ ยุคทองคือโลกที่บริสุทธิ์ ไม่มีใครในโลกที่ไม่บริสุทธิ์สามารถที่จะเป็นผู้ที่บริสุทธิ์เช่นผู้ที่อยู่ในยุคทองได้ ไม่มีอาณาจักรของราวันที่นั่น ไม่มีเรื่องของกิเลสที่นั่น ดังนั้นขณะที่กำลังเคลื่อนไหวและท่องเที่ยวไปทั่ว ขอให้มีความคิดเหล่านี้อยู่ในสติปัญญาของลูก บาบามีความรู้อยู่ในท่าน ท่านคือมหาสมุทรแห่งความรู้ และดังนั้นอย่างแน่นอนที่ความรู้จะไหลรินออกมาจากท่าน ลูกคือแม่น้ำที่ได้ออกมาจากมหาสมุทรแห่งความรู้ ท่านเป็นมหาสมุทรเสมอ ลูกไม่ได้เป็นมหาสมุทรเสมอ ลูก ๆ เข้าใจว่าลูกทั้งหมดคือพี่น้องเพศชาย ลูก ๆ กำลังศึกษาเล่าเรียน ในความเป็นจริงไม่ใช่เรื่องของแม่น้ำลำธาร เมื่อลูกพูด

ถึงแม่น้ำ พวกเขาก็ตูตถึงคงคา ยมุนาสาฯ เวลานี้ลูกกำลังยืนอยู่ในความไม่มี ชิดจำกัด พวกเราดวงวิญญาณทั้งหมดคือพี่น้อง ลูกๆ ของพ่อผู้เดียว เวลานี้พวกเราต้องกลับไปบ้านแล้วจากที่นั่นที่พวกเราจะลงมา และเข้ามาในร่างกายและนั่งบนบัลลังก์ (หน้าผาก) ดวงวิญญาณนั้นเล็กมาก หากลูกนั้นจะได้สัมผัสของดวงวิญญาณหนึ่ง ลูกก็จะไม่เข้าใจสิ่งใด พวกเขาพูดว่าเมื่อดวงวิญญาณจากร่าง บางครั้งก็ออกไปจากหัว บางครั้งก็จากตา บางครั้งออกจากปากแล้วปากนั้นก็เปิดอยู่ เมื่อดวงวิญญาณออกจากร่างและจากไป ร่างกายนั้นก็ไม่มีชีวิต นี่คือการรู้ การศึกษานั้นก็คงอยู่ในสติปัญญาของนักเรียนตลอด ทั้งวัน ลูกเองก็ควรที่จะเพียงแต่มีความคิดของการศึกษาเล่าเรียนตลอดทั้งวันด้วย นักเรียนที่ดีก็จะมีหนังสือเล่มใดเล่มหนึ่งอยู่ในมือของเขาเสมอ พวกเขานั้นจะศึกษาเล่าเรียนอย่างต่อเนื่อง พ่อพูดว่า: นี่คือการเกิดสุดท้ายของลูก ลูกเคยวนไปทั้งวงจรและเวลานี้ได้มาถึงจุดจบ ดังนั้น ขอให้ผมเพียงความคิดเหล่านี้ที่อยู่ในสติปัญญาของลูก เข้าถึงสิ่งเหล่านี้แล้วจึงอธิบายแก่ผู้อื่น บ้างก็ไม่สามารถเข้าถึงสิ่งใดได้เลย ในโรงเรียนด้วย, นักเรียนนั้นก็ตามลำดับกันไป มีวิชามากมายเช่นกัน ที่นี้ลูกเพียงแต่มีวิชาเดียว ลูกต้องกลายเป็นเทพ ขอให้ผมมีความใส่ใจต่อเพียงการศึกษานี้ ไม่ควรที่จะเป็นว่าลูกลืมการศึกษาเล่าเรียนและเฝ้าแต่มีความคิดอื่น นักรูทิจนั้นก็จะคิดถึงธุรกิจของพวกเราเสมอ นักเรียนก็จะคงอยู่อย่างไม่วางวนกับการศึกษาของพวกเราเสมอ ลูกๆ เองก็ต้องอยู่อย่างไม่วางวนกับการศึกษาเล่าเรียนของลูก เมื่อวานนี้(ในเวลานั้น)บาบาก็ได้รับการคำเชิญให้ไปการประชุมโยคะระดับนานาชาติ ลูกสามารถที่จะเขียนและบอกพวกเขาว่าของพวกเราคือหะฐะโยคะ อะไรคือเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของสิ่งนั้น? อะไรคือคุณประโยชน์ของสิ่งนั้น? พวกเรากำลังศึกษาราชโยคะ ผู้สร้าง, พ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุด, ผู้เป็นมหาสมุทรแห่งความรู้กำลังให้ความรู้ของตัวเราเองและสิ่งสร้างแก่พวกเรา เวลานี้พวกเราต้องกลับบ้าน มंत्रาของพวกเราคือ “มานมานะบาฟ” พวกเราจดจำบาบาและมรดกที่พวกเราได้รับจากพ่อ พวกท่านได้เคยทำหะฐะโยคะฯ แต่อะไรคือเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของสิ่งนั้น? พวกเราได้บอกท่านเกี่ยวกับเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของเรา และเหตุนี้เองพวกเรากำลังศึกษาสิ่งนี้ จะได้รับอะไรด้วยหะฐะโยคะนั้นของพวกท่าน? ลูกควรที่จะเขียนตอบไปในสาระเช่นนั้น ลูกได้รับคำเชิญเช่นนั้นมากมาย หากลูกนั้นจะได้รับคำเชิญให้ไปร่วมการประชุมของทุกศาสนาในอินเดีย และพวกเราถามลูกว่าเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของลูกคืออะไร จงบอกพวกเรา: นี่คือการที่พวกเราที่กำลังศึกษา อย่างแน่นอนที่ลูกต้องบอกพวกเราถึงสิ่งที่ลูกกำลังทำ เหตุใดลูกจึงศึกษาเล่าเรียนราชโยคะนี้ บอกพวกเรา: พวกเรากำลังศึกษาสิ่งนี้เป็นพระเจ้าผู้ที่กำลังสอนพวกเราและ,พวกเราทั้งหมดคือพี่น้อง พวกเราคิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ พ่อที่ไม่มีขีดจำกัดพูดว่า: คิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้นอย่างสม่ำเสมอ และบาปของลูกจะถูกตัดทิ้งไป ลูกควรจะมีการตีพิมพ์การเขียนนั้นลงไปและเก็บไว้เพื่อแจกจ่าย แล้วไม่ว่าการประชุมใดก็ตามที่เกิดขึ้น สิ่งสิ่งพิมพ์เหล่านั้นไปที่นั่น พวกเขาจะพูดว่า: ลูกกำลังสอนสิ่งที่มีประโยชน์อย่างยิ่งแก่พวกเรา ด้วยราชโยคะนี้ลูกกลายเป็นราชาเหนือราชาและกลายเป็นนายของโลก พวกเรากลายเป็นเทพทุก 5000 ปี และแล้วพวกเรากลายเป็นมนุษย์ ลูกควรจะได้ไตร่ตรองมหาสมุทรแห่งความรู้ในวิธีนี้ และเขียนบทความชิ้นหนึ่ง ใครก็ตามสามารถถามลูกว่าเป้าหมายของลูกคืออะไร ดังนั้นลูกควรที่จะตีพิมพ์บทความเหล่านี้: นี่คือการเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของพวกเรา เมื่อลูกเขียนสิ่งนี้, ก็มีการล่อใจพวกเรา ไม่มีเรื่องของหะฐะโยคะหรือการโต้แย้งคัมภีร์ในสิ่งนี้ ผู้คนเหล่านั้นก็มีความหึงหวงอย่างมากเกี่ยวกับความรู้ของคัมภีร์ของพวกเรา พวกเขาคิดว่าตนเองเป็นผู้มีอำนาจของคัมภีร์ ในความเป็นจริงพวกเขาคือผู้กราบไหว้บูชา ในขณะที่ผู้ที่มีความเคารพแก่การกราบไหว้บูชานั้นก็กล่าวได้ว่าเป็นผู้มีอำนาจ ผู้ที่กราบไหว้บูชานั้นจะเรียกว่าเป็นอะไร? ลูกควรที่จะเขียนอย่างชัดเจนอย่างยิ่งถึงสิ่งที่ลูกกำลังศึกษาเล่าเรียน ชื่อของปีเคนั้นก็ได้โด่งดังอย่างยิ่ง มีโยคะอยู่ 2 ประเภท: หนึ่งในนั้นคือหะฐะโยคะ และอีกหนึ่งในนั้นคือโยคะที่ง่ายตาย ไม่มีมนุษย์ใดสามารถสอนสิ่งนี้ มีเพียงดวงวิญญาณสูงสุดเท่านั้นที่สอนราชโยคะ โยคะประเภทอื่น ๆ ทั้งหมดอยู่บนพื้นฐานของการกำหนดของมนุษย์ ที่นั่นเหล่าเทพไม่มีความจำเป็นที่จะได้รับการกำหนดของใคร เพราะพวกเขาได้รับมรดกของพวกเราแล้ว พวกเขาคือเทพผู้ที่มีคุณธรรมที่สูงส่ง ผู้ที่ไม่มีคุณธรรมใดๆ ก็เรียกว่าเป็นปีศาจ เคยมีอาณาจักรของเหล่าเทพ ดังนั้นพวกเขาได้ไปที่ใด? พวกเขาได้ใช้ 84 ชาตเกิดอย่างไร? ลูกควรที่จะอธิบายรูปภาพของบันได รูปภาพของบันไดนั้นดีมาก มีการแสดงอะไรก็ตามที่อยู่ในหัวใจของลูกในรูปภาพของบันได ทุกสิ่งขึ้นอยู่กับว่าลูกศึกษาเล่าเรียนอย่างไร การศึกษาคือแหล่งของรายได้ นี่คือการศึกษายิ่งที่สุด เป็นสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิต! โลกไม่ได้รู้ว่าการศึกษายิ่งที่สุด ด้วยการศึกษานี้ลูกเปลี่ยนจากมนุษย์กลายเป็นเทพที่มีมงกุฎ 2 ชั้น เวลานี้ลูกกำลังทำความเพียรพยายามเพื่อจะกลายเป็นผู้มีมงกุฎ 2 ชั้น มีเพียงการศึกษาเล่าเรียนเดียว แต่กระนั้นบ้างก็กลายเป็นสิ่งหนึ่งและผู้อื่นก็กลายเป็นบางสิ่งอื่น เป็นความมหัศจรรย์ที่ด้วยการศึกษาเดียวก็ได้มีการก่อตั้งอาณาจักรขึ้น บ้างกลายเป็นราชา และบ้างกลายเป็นยาจก อย่างไรก็ตามไม่มีเรื่องของความทุกข์ที่นั่น มีระดับของสถานภาพที่แตกต่างกัน ที่นี้มีความทุกข์มากมายหลายประเภท มีความอดอยาก ความเจ็บป่วย การขาดแคลนอาหาร น้ำท่วมฯลฯ แม้ว่าบางคนเป็นมหาเศรษฐีและอภิมหาเศรษฐี พวกเขาก็กังวลถึงกำเนิดด้วยกิเลส การตกลงมา

การถูกยุ้งกัด ทั้งหมดนั้นคือรูปแบบของความทุกข์ สิ่งนี้เรียกว่าก้นบึ้งที่สุดของนรก กระนั้นก็ตามพวกเขาก็เฝ้าแต่พูดว่า: ผู้นั้นผู้นี้ได้จากไปสู่สวรรค์ อ้า แต่สวรรค์นั้นก็ยังมาไม่ถึง ดังนั้นจะสามารถมีใครไปสู่สวรรค์ได้อย่างไร? มีวิธีที่ง่ายตายอย่างยิ่งที่จะอธิบายแก่ใครก็ตาม บาบ่าได้บอกลูกให้เขียนเรียงความและดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของลูก ๆ ที่จะเขียน หากลูกได้เข้าถึงบางสิ่ง ลูกก็สามารถที่จะเขียนได้ สิ่งหลักที่ได้มีการอธิบายแก่ลูก ๆ คือ: คิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณ เพราะเวลานี้ลูกต้องกลับบ้าน เมื่อพวกเราเคยสาโทประธาน ความสุขของเรานั้นไม่มีขีดจำกัด เวลานี้พวกเราได้อยู่อย่างทาโมประธาน เป็นสิ่งง่ายตายอย่างยิ่ง! บาบ่าได้บอกประเด็นมากมายแก่ลูก ดังนั้นลูกต้องนั่งและอธิบายสิ่งเหล่านั้นอย่างดีมาก หากพวกเขาไม่ยอมรับสิ่งที่ลูกพูด ลูกก็สามารถที่จะเข้าใจว่าพวกเขาไม่ได้เป็นของสกุลของลูก แต่ละวันที่ผ่านไปลูกต้องก้าวหน้าไปในการศึกษา ลูกต้องไม่ถอยหลัง หากแทนที่จะสร้างสมคุณธรรมที่สูงส่ง ลูกสร้างสมร่องรอยที่เป็นเช่นปีศาจ นั่นก็เป็นการก้าวถอยหลัง พ่อพูดว่า: เฝ้าแต่ละทิ้งกิเลสและสร้างสมคุณธรรมที่สูงส่ง ลูกต้องคงอยู่อย่างเบาบายอย่างยิ่ง ร่างนั้นสกปรกและเวลานี้ลูกต้องละทิ้งร่างนั้น เวลานี้เราต้องกลับบ้าน หากลูกไม่จดจำพ่อ ลูกจะไม่กลายเป็นดอกไม้ จะมีประสบการณ์ของการลงโทษอย่างมากมาย เมื่อลูกก้าวหน้าต่อไป ลูกจะได้นิมิต จะมีการถามลูกว่า: ลูกได้ทำงานรับใช้อะไร? ลูกไม่เคยไปที่ศาล บาบ่าเคยเห็นสิ่งทั้งหมดนั้นว่าพวกเขาจับขโมยอย่างไร และได้มีการฟ้องร้องคดีต่อขโมยเหล่านั้นอย่างไร ที่นั่นลูกจะได้นิมิตของทุกสิ่งเช่นกัน จะมีประสบการณ์ของการลงโทษ และแล้วลูกก็จะได้รับสถานภาพที่มีค่าไม่ก็ต่างค์ ครูก็จะรู้สึกเมตตาที่นักเรียนบางคนจะสอບຕກ วิชาของการจดจำระลึกถึงพ่อนั้นดีมาก และบาปของลูกก็ถูกตัดทิ้งไปด้วยสิ่งนี้ บาบ่ากำลังสอนพวกเรา-เฝ้าแต่จดจำสิ่งนี้ขณะที่กำลังเคลื่อนไหวไปมา นักเรียนก็จดจำครูของพวกเขา และพวกเขาก็มีการศึกษาอยู่ในสติปัญญาของพวกเขาสั้นกัน อย่างแน่นอนที่พวกเขามีโยคะกับครูของเขา ควรที่จะคงอยู่ในสติปัญญาของลูกว่า: ครูของพวกเขา พี่น้องทั้งหมดคือครูสูงสุดผู้เดียว เมื่อลูกก้าวหน้าต่อไป ผู้คนมากมายก็จะมาเพื่อที่จะรู้และพวกเขาก็จะพูดว่า: โอพระเจ้า กิจกรรมของท่านนั้นสูงส่ง! พวกเขาขอมตายเพื่อยกย่องท่าน แต่พวกเขาก็จะไม่สามารถได้มาซึ่งสิ่งใด ด้วยการมีสำนึกที่เป็นร่าง, ลูกก็ทำกรรมที่ผิด ๆ ผู้ที่มีสำนึกเป็นดวงวิญญาณจะทำการที่ดีเสมอ พ่อพูดว่า: ในเวลานี้เป็นสภาพของการปลดเกษียณของลูก ๆ ทั้งหมด ลูกต้องกลับบ้าน ทุกคนต้องชำระสะสางบัญชีกรรมของตนและกลับบ้าน ไม่ว่าใครบางคนจะต้องการหรือไม่ก็ตาม, อย่างแน่นอนที่พวกเขาต้องกลับไป วันนั้นจะมาถึงเมื่อโลกนั้นว่างเปล่า และมีเพียงบาร์ตเท่านั้นที่หลงเหลืออยู่ ถึงครั้งหนึ่งของวงจรที่จะมีเพียงบาร์ตและดังนั้นโลกก็จะว่างเปล่าอย่างยิ่ง ความคิดเหล่านั้นจะไม่อยู่ในสติปัญญาของใครนอกจากลูก และแล้วลูกก็จะมีศัตรูใด ๆ เหตุใดศัตรูจึงมา? ศัตรูนั้นมาเพื่อที่จะไล่ล่าทรัพย์สินสมบัติของลูก เหตุใดมุสลิมและชาวอังกฤษมากมายจึงได้มาที่บาร์ต? พวกเขาได้เห็นความมั่งคั่งที่นี่ เคยมีความมั่งคั่งอย่างมากมายที่นี่ แต่ความมั่งคั่งไม่ได้อยู่ที่นั่นอีกต่อไป ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ได้อยู่ที่นั่นในเวลานี้ พวกเขาได้นำทรัพย์สินสมบัติไปและทำให้บาร์ตนั้นว่างเปล่า ผู้คนไม่รู้สิ่งนี้ บาบ่าพูดว่า: ลูกได้ใช้สมบัติจนหมดด้วยตนเองตามแผนของละคร ลูกมีศรัทธาว่าลูกได้มาหาพ่อที่ไม่มีขีดจำกัด ไม่มีใครที่จะเคยมีความคิดว่าเป็นคือครอบครัวของพระเจ้า อัจชะ

ถึงลูก ๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รักระลึกถึงและสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพดาตา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูก ๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. ขณะที่เดินเหินและเคลื่อนไหวไปมา ให้คิดถึงการศึกษาเล่าเรียนในสติปัญญาของลูก ขณะที่กำลังทำงานใดก็ตาม ขอให้ความรู้ที่ไหลรินเข้าสู่สติปัญญาของลูกเสมอ นี่คือการศึกษาค้นคว้าที่ดีที่สุดที่จะทำให้ลูกต้องกลับมาถึงมณฑล 2 ชั้น
 2. ฝึกฝน: พวกเราดวงวิญญาณคือพี่น้อง ด้วยการเข้ามาสู่สำนึกที่เป็นร่าง ลูกก็ทำกรรมที่ผิด ดังนั้นมากเท่าที่จะเป็นไปได้จงคงอยู่อย่างมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ
- พร:** ขอให้ลูกเป็นภาพลักษณ์ของการคำจูนผู้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงบรรยากาศของโลกด้วยทัศนคติที่สูงส่งของลูก ลูก ๆ ไม่ใช่ผู้คำจูนเพียงชีวิตของตนเองเท่านั้นแต่ลูกคือภาพลักษณ์ของการคำจูนสำหรับทุกดวงวิญญาณของโลก บรรยากาศของโลกกำลังได้รับการเปลี่ยนแปลงด้วยทัศนคติที่สูงส่งของลูกและด้วยดริสตรี้ที่บริสุทธิ์ของลูก ดวงวิญญาณของโลกและวัตถุธาตุทั้งสองกำลังกลับมาบริสุทธิ์ โลกกำลังเปลี่ยนแปลงด้วยดริสตรี้ของลูก โลกกำลังกลับมาเป็นโลกที่สูงส่งด้วยการกระทำที่สูงส่งของลูก นี่เป็นเพราะเวลานี้ลูกได้รับการสวมมงกุฎที่มีความรับผิดชอบอันยิ่งใหญ่มากจนลูกได้รับมงกุฎและบัลลังก์ในอนาคต

คติพจน์: ทำให้พ่อผู้ทรงอำนาจเป็นมิตรร่วมทางชีวิตของลูกและจะไม่มีอุปสรรคใดสามารถหยุดยั้งลูกได้

โอม ซานติ